

2. listopadu: Vzpomínka na všechny věrné zemřelé

VSTUPNÍ ANTIFONA 1 Sol 4,14; 1 Kor 15,22

Jako Ježíš umřel a vstal z mrtvých, tak s Ježíšem přivede Bůh i ty, kdo zesnuli ve spojení s ním. A jako pro svoje spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu.

Uvedení do bohoslužby

Tak jako narození je bolestným tajemstvím mezi matkou a dítětem, tak smrt je bolestným tajemstvím mezi Bohem a člověkem. Smrt je veliké znovuzrození v Bohu. Tato slova vyjadřují sílu křesťanství, v němž smrt ztrácí svou hrůzu. I my můžeme slavit památku našich zemřelých bez smutku v naději, že jim svítí věčné Světlo. Nejprve však poprosme za odpuštění hříchů pro nás živé i pro naše zemřelé.

Nebo:

Ne náhodou se ve středověku spojovala památka zemřelých Dušiček s daleko starším svátkem Všech svatých, který jsme slavili včera. Svatými jsou ti, které Bůh miluje, chudí i zarmoucení, nenásilní i pokojní; ti, kdo žízní po spravedlnosti, milosrdní i pronásledovaní kvůli Ježíšovi. Dušičky jsou památkou všech těchto anonymních světců a světic, o nichž doufáme, že Bůh, který je přijal svatým křtem, dokoná v nich své dílo a dá jim plnou účast na věčné radosti. V liturgii této památky není smutek, ale velikonoční naděje na vzkříšení.

VSTUPNÍ MODLITBA

Všemohoucí Bože, vyslyš naše prosby za naše zemřelé bratry a sestry a posilni naši naději, že jako tvůj Syn vstal z mrtvých, vstaneme k novému životu i my a že se u tebe znovu shledáme. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, našeho Pána, neboť on s tebou v jednotě Ducha svatého žije a kraluje po všechny věky věků. - Amen.

Uvedení do 1. čtení

Už ve starozákonní době se šířilo tušení, že naši zemřelí nejsou provždy mrtví, že žijí sice jinak, ale žijí dál. O této smělé naději mluví dnešní první čtení. Pro biblického básníka je nesmrtelnost plným společenstvím s Bohem a tedy darem. Již za pozemské existence se dostává spravedlivým milosti věčnosti, jež dává plodnost jejich osobě a životu. I když jejich pozemská cesta pozůstává z utrpení, zkoušek a temnot, i když se jejich smrt jeví jako prohra, jsou v pokoji, protože jejich putování nutně vede k Bohu.

1. ČTENÍ Mdr 3,1-9 *Jako dokonalá oběť se mu zalíbili.*

Čtení z knihy Moudrosti.

Duše spravedlivých jsou v Boží ruce
a nedotkne se jich utrpení.
Zdáli se být mrtví v očích lidí pošetilých,
jejich smrt se pokládala za neštěstí,
jejich odchod od nás za záhubu,
v pokoji se však nalézají.
I když byli trestáni podle lidského zdání,
jejich naděje byla plná nesmrtelnosti.
Po lehkém trestu dojdou velkých dobrodiní,
vždyť Bůh je jen zkoušel
a našel je hodné sebe.
Zkoušel je jako zlato v tavicím kelímku,
jako dokonalá oběť se mu zalíbili.
Zazáří čas, kdy budou odměněni,
jako jiskry proběhnou strništěm.
Budou soudit pohany a ovládnou národy
a Pán jim bude na věky králem.
Ti, kdo v něj doufali, poznají pravdu,
kdo byli věrní, setrvají u něho v lásce,
protože láska a smilování se na ně snese.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Žl 116,5+6.10-11.15-16ac

Odp.: Budu kráčet před Hospodinem v zemi živých.

Hospodin je milostivý a spravedlivý, - Bůh náš je milosrdný. - Hospodin chrání prosté lidi; - pomohl mi, když jsem byl v bídě.

Odp.

Měl jsem důvěru, i když jsem si řekl: - „Jsem tak sklíčen!“ - Privil jsem ve svém rozrušení: - „Každý člověk klame!“

Odp.

Drahocenná je v Hospodinových očích - smrt jeho zbožných. - Ach, Hospodine, jsem tvůj služebník, - rozvázal jsi moje pouta.

Odp.

Uvedení do 2. čtení

Svatý apoštol Pavel píše s plnou jistotou o osudu těch, kteří zemřeli. Kde vzal tu jistotu? Píše to už po zmrtvýchvstání Páně.

2. ČTENÍ Řím 8,14-23 Očekáváme vykoupení našeho těla.

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

Všichni, kdo se dávají vést Božím duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch svatý, že jsme Boží děti.

Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojít slávy.

Jsem přesvědčen, že utrpení tohoto času se nedají srovnat s budoucí slávou, která se zjeví na nás. Celé tvorstvo nedočkavě čeká, až se Boží synové zjeví ve slávě.

Vždyť tvorstvo bylo podrobena nicotnosti, ale ne z vlastní vůle, nýbrž kvůli tomu, který ho podrobil. Zůstala však tvorstvu naděje, že i ono bude vysvobozeno z poroby porušení a dosáhne svobody ve slávě Božích dětí.

Víme přece, že celé tvorstvo zároveň sténá a spolu trpí až doposud. A není samo. I my, ačkoli už máme první dary Ducha, i my sami uvnitř naříkáme a očekáváme své přijetí za syny, vykoupení našeho těla.

Slyšeli jsme slovo Boží.

Nebo:

Uvedení do 2. čtení

Pro svatého apoštola Pavla není křest jen nějaký jednorázový obřad, ale je to účast na smrti a vzkříšení Kristově, začátek nového narození k životu, který je silnější než smrt. Této nové kvalitě musí odpovídat i životní způsob pokřtěného.

2. ČTENÍ Řím 6,3-9 *Musíme žít novým životem.*

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři a sestry!

Copak nevíte, že my všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti? Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem.

Neboť jestliže jsme s ním srostli tak, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní i v jeho zmrtevýchvstání. Vždyť přece víme, že starý člověk v nás spolu s ním byl ukřižován, aby ztratila svou moc hříšná přirozenost a my abychom už hříchu neotročili. Neboť kdo umřel, je osvobozen od hříchu.

Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu.

Slyšeli jsme slovo Boží.

ZPĚV PŘED EVANGELIEM Mt 25,34

(Aleluja.) Pojd'te, požehnaní mého Otce, praví Pán; -
přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa.
(Aleluja.)

Uvedení do 3. čtení

Po hlase starozákonního svatopisce, po hlase svatého apoštola Pavla, teď uslyšíme hlas Pána Ježíše o smrti: co čeká ty, kdo v něho uvěří.

EVANGELIUM Mt 25,31-46 *Pojd'te, požehnaní mého Otce.*

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým učedníkům:

„Až přijde Syn člověka ve své slávě a s ním všichni andělé, posadí se na svůj slavný trůn a budou před něj shromážděny všechny národy. A oddělí jedny od druhých, jako pastýř odděluje ovce od kozlů. Ovce postaví po své pravici, kozly po levici.

Tu řekne král těm po své pravici: „Pojd'te, požehnaní mého Otce, přijměte jako úděl království, které je pro vás připravené od založení světa. Neboť jsem měl hlad, a dali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a dali jste mi napít; byl jsem na cestě, a ujali jste se mě, byl jsem nahý, a oblékli jste mě; byl jsem nemocen, a navštívili jste mě, byl jsem ve vězení, a přišli jste ke mně.“

Spravedliví mu na to řeknou: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového, a dali jsme ti najíst, žíznivého, a dali jsme ti napít? Kdy jsme tě viděli na cestě, a ujali jsme se tě, nebo nahého, a oblékli jsme tě? Kdy jsme tě viděli nemocného nebo ve vězení, a přišli jsme k tobě?“

Král jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste udělali pro jednoho z těchto mých nejposlednějších bratrů, pro mne jste udělali.“

Potom řekne těm po levici: „Pryč ode mě, vy zlořečení, do věčného ohně, který je připraven pro ďábla a jeho anděly. Neboť jsem měl hlad, a nedali jste mi najíst, měl jsem žízeň, a nedali jste mi napít, byl jsem na cestě, a neujali jste se mé, byl jsem nahý, a neoblékli jste mě, byl jsem nemocen a ve vězení, a nenavštívili jste mě.“

Tu mu na to řeknou také oni: „Pane, kdy jsme tě viděli hladového nebo žíznivého, na cestě nebo nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?“

On jim odpoví: „Amen, pravím vám: Cokoli jste neudělali pro jednoho z těchto nejposlednějších, ani pro mne jste neudělali.“

A půjdou do věčného trápení, spravedliví však do věčného života.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

Nebo:

Uvedení do 3. čtení

Vůle nebeského Otce je, abychom se neztratili od zdroje života a abychom žili. Všemohoucí Bůh se stará o to, abychom se neztratili. To je až k nevíře. Hledá nás, posílá svého Syna k nám na svět až do místa, chvíle, situace, ve které se právě nacházíme teď.

EVANGELIUM Jan 6,37-40 *Kdo věří v Syna, má život věčný; a já ho vzkřísím v poslední den.*

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům:

„Každý, koho mi Otec dává, přijde ke mně, a kdo ke mně přijde, toho jistě neodmítnu, protože jsem sestoupil z nebe, ne abych konal svou vůli, ale vůli toho, který mě poslal.

A to je vůle toho, který mě poslal: abych neztratil nikoho z těch, které mi dal, ale vzkřísil je v poslední den.

Neboť to je vůle mého Otce: aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný. A já ho vzkřísím v poslední den.“

Slyšeli jsme slovo Boží.

SPOLEČENSTVÍ SE ZEMŘELÝMI

Když se někde sejde farní obec v kostele nebo na hřbitově ke vzpomínce na své zemřelé, ukazuje tím, že na své zemřelé nezapomněla, že je ze své mysli neodepsala. Má to svou důležitost a dosah i pro život živých v obci. My sice věnujeme vzpomínku zemřelým při každé nedělní bohoslužbě v kostele, ale dnes jsou naši zemřelí hlavním předmětem našeho vzpomínání. Na jejich hrobech si můžeme dobře uvědomit, co je v životě trvalé, co přežije smrt, a co je chvilkové, jen pomíjivé. Zde už není důležité, co zemřelý kdy byl, ale jaký byl. Různé tituly a hodnosti se mohou dostat ještě na úmrtní oznámení, mohou je pozůstalí dát vysekat i na hřbitovní náhrobky, ale zde už to působí až dojemně bezmocně. Nazí na svět přicházíme a nazí ze světa odcházíme. To, čím se obklopíme během života, to smrt nepřezijí. Tituly, majetek, původ z lepších rodin, to vše už nic neznamená. Ne nadarmo jsou zemřelí při zádušních

bohoslužbách jmenováni už jen křestním jménem jako: Tvůj služebník Karel, tvá služebnice Pavlína.

Když smrt odvála plevy, zůstává zrno, jádro, zůstává to, jakým člověk byl, co vykonal, jakou byl osobností. Ta osobnost zůstává dál a působí dál mezi lidmi, kteří zemřelého znali. Ba někdy začne dílo zemřelých působit po jejich smrti víc, než oni zmohli za svého života. Zatímco oni se vracejí do Zdroje života; tam, odkud přišli na svět; zde na zemi zůstává jejich láska k lidem, které měli rádi. A ti živí to pociťují a vnímají. Nejednou jsem slyšel: „Můj muž je se mnou. Já se vůbec necítím sama, já vnímám jeho blízkost každou chvíli.“ Zůstává zde i dílo, co kdo za živa vykonal pro jiné. Rodina bydlí v domě, který zemřelý otec postavil, opravil či zařídil. Proto naše hřbitovy nejsou smetištěm, kam se odhazují nepotřebné věci. Naši mrtví nejsou pro nás věci, jsou dál našimi lidmi. Tak mají ti zemřelí, kteří leží na našem hřbitově, dál vliv na náš život doma i v obci živých. Učí nás, v čem je trvalá hodnota, co přežije i smrt. Učí nás, že láska je elixírem nesmrtelnosti. Učí nás, že děláme-li něco jen a jen pro sebe, rozpadne se to jako domeček z karet, ale to, co děláme pro druhé, to naši smrt přežije.

A tak můžeme své zemřelé dál počítat mezi své přátele, mezi své učitele, mezi ty, co žijí s námi. Můžeme se od nich dál učit. Je to dobré dílo, když se udržuje v pořádku svaté pole hřbitovní. Je to dobře, že dnes je náš hřbitov největší zahradou v obci, kde je nejvíc květin, že je dnes chrámem, v němž svítí nejvíce svíček. Neboť na nás všechny, na mrtvé i živé, platí: My víme, že jsme už přešli ze smrti do života, protože se máme mezi sebou rádi. Jen ten zůstává ve smrti, kdo nemá nikoho rád. A v tom je vrchol Boží lásky k nám, že můžeme beze strachu očekávat den své smrti, vždyť kde je láska, tam strach nemá místo. Naše zemřelé maminky, naši tátové, naše babičky, ti nás měli rádi. Ti nás mají rádi. Ti žijí svou láskou i dnes. Pamatujme: Mezi zemřelými máme své dobré přátele. Přátele, kteří nám mohou pomáhat s naším životem.

CO BUDE PO SMRTI?

Listopadový vítr rve listí ze stromů a skládá je jako žlutý koberec na hroby. Zasypává stejně hroby ozdobené jako ty opuštěné. Ze žlutého koberce se tyčí pomníky se jmény. Mnohá ta jména jsou nám už neznámá. Mnohá těla, která leží pod pomníky, jsou už rozpadlá. Co zůstane z člověka po smrti? Člověk je jediný tvor, který si takovou otázku klade, jediný v celé přírodě, který ví, že umře. Co bude za smrtí, co bude po smrti? Je teď módní prohlašovat, že nic. Ale v přírodě kolem nás má všechno svůj smysl. To listí padá ze stromů, ale umírá proto, aby strom žil dál, aby mohl nasadit nové pupeny a z jara vyrašit nové svěží listy. Není to proces zániku a smrti, co tu vidíme, je to změna života. V přírodě kolem nás nic nezaniká, vše se jen mění. Proto člověk pochopil, že když odpadne jeho tělo jako zvadlý list, strom jeho života také nezaniká, jen se mění, obnovuje.

Je to tak opravdu? Může o tom někdo podat důkaz? Byl jeden, který to tak hlásal. Ti, co s ním žili, tvrdili, že ho po jeho smrti viděli živého. Pravda, tohle se stalo před dvěma tisíci lety, ale dodnes jsou lidé a já a mnozí z vás se mezi ně radostně a vděčně počítáme, kteří věří, že tento Žijící i nás pozval do trvalého, věčného bytí, do věčného života. My, kteří jsme uvěřili v Krista jako ve věčně živého, my jsme se spolehli na jeho příslib: Kdo uvěří ve mne, bude žít i potom, až zemře tělesně. Tomuto věčně živému Pánu svěřujeme sebe i naše zemřelé. Prosíme za ně, modlíme se za ně, aby se jich Boží dobrota ujala, od jejich chyb a nedostatků je očistila, aby byli podobni zmrtevýchvstalému Pánu.

ŠANCE NA PŘEŽITÍ

Život za smrtí, život na věky slibuje Pán Ježíš těm, kdo v něj uvěří. Jak tomu máme rozumět? Po druhé světové válce šel v Londýně po ulici katolický kněz. Najednou se k němu rozběhl neznámý muž a začal chvatně mluvit: „Pane faráři, musím vám povědět, co jsem zažil, když jsme osvobodili Řím. Váš papež si nás pozval na audienci. Když k nám mluvil o hrdinské smrti, neudržel jsem se a vykřikl jsem: ‚Před čtyřmi týdny mi syn, letec, shořel v sestřeleném letadle. Uvidím ho ještě?‘ Papež se ke mně obrátil a řekl: ‚Synu vaše otázka je krátká, ale potřebuje delší odpověď. Zvu vás k sobě po audienci.‘ A potom se mnou hodinu seděl a vysvětloval mi, co rozumí Bible pod slovem ‚věčný život‘. „Bratři a sestry, když jsem před časem o tomhle četl, pomyslel jsem si, že by takovou audienci u papeže potřebovalo víc lidí, než jen ten tatínek - voják.

Dnešní doba se k zemřelým mnohdy chová nelidsky, nedává jim žádnou šanci na přežití smrti. Nad umírajícím potřásáme rameny a říkáme: ten už nemá žádnou naději. Nad mrtvým říkáme: ten už má všechno za sebou. Bůh však se k zemřelým nechová nelidsky. Když člověk ztrácí svoje člověčenství, nabízí mu Bůh svůj život, svoje bytí, jako formu další existence. Bůh nabízí člověku vytržení z tohoto časoprostoru a další trvání v silokřivkách jeho tvůrčí energie, ve výhni jeho lásky. Ale pozor! Tento slib života v Bohu se netýká až budoucnosti, bytí za smrtí, nějakého záhrobí! Naše věčnost už je tu! Naše věčnost začíná teď, tady, kde žijeme. Je-li Bůh čirá výheň lásky, pak vrůstáme do této Boží věčnosti každým činem z lásky, každým dobrým skutkem, vším dobrým, co z lásky a v lásce děláme.

Kdo si zaživa zvykne libovat v ubližování druhým, v týrání jiných, v pomstychtivosti, ve zlu v jakékoli podobě, ten si tím volí formu své věčnosti: zlo. Lidově se tomu říká peklo. Kdo se za živa vytrvale snaží o dobro, i když se mu to vždy nedaří; kdo cení dobro víc než zlo; kdo se raději zasměje než zanádává; kdo mávne rukou a odpustí, místo aby se mstil; kdo se snaží žít v lásce, ten už si staví své nebe. Vidíte, nejsou to nějaké podivínské manýry, o co se nám, křesťanům, zde hraje. Proto nebude náboženství v žádné lidské společnosti zbytečností, ale nade vše potřebným základem lidských vztahů. To nám kážou hroby těch, kteří nás předešli na věčnost.

NAPRAVME VŠE, DOKUD JE ČAS!

Víra nás učí, že duše, která není tak čistá od hříchů a trestů, že by mohla přijít rovnou do nebe, přijde po smrti člověka do očištěnce, kde trpí tak dlouho, až bude zaplacen poslední haléř. Tyto duše dojdou spásy, ale jako ohněm. Boží spravedlnost musí žádat dostiučinění, avšak Boží láska si přeje, abychom duším v očištěnci pomáhali. Boží spravedlnost je přísná. Zbožná sestra Františka z Pampelony ve svých viděních viděla často duše v očištěnci. Vypravuje, že zbožný biskup pro malou nedbalost ve svém úřadě musel devětapadesát let trpět v očištěnci. Jiný biskup, který byl tak štědrý, že mu všeobecně říkali almužník, trpěl pět let jen za to, že si přál biskupskou hodnost. Jeden kněz trpěl čtyřicet let za to, že jeho nedbalostí zemřelo několik osob bez svatých svátostí. Táž sestra viděla duše mnohých zbožných karmelitek, z nichž některé za života konaly i zázraky, ale trpěly v očištěnci již deset, dvacet, třicet, šedesát let a ještě nebyl nablízku konec jejich utrpení.

Jak můžeme duším v očištěnci pomáhat? Modlitbou; obětí mše svaté: Spasitelova nejsvětější krev hasí plameny očištěnce. Kdybychom věděli, kolik radosti a útěchy působí tato Oběť v očištěncovém vězení, sotva bychom se odvážili vynechat některou mši svatou, na které jsme mohli být přítomni. Církev nám podává z pokladu zásluh Pána Ježíše a svatých milosti, odpustky a přeje si, abychom tyto odpustky získali za duše v očištěnci. Šlechtné duše tak konají tzv. hrdinský skutek ve prospěch duší v očištěnci. Tímto skutkem dávají do rukou Panny Marie všechny svoje vlastní úkony zadostiučinění, které za života vykonají, jako i všechno, co bude po jejich smrti obětováno za ně, všechny mše svaté, odpustky, modlitby, dobré skutky, všeho toho se pro sebe zříkají a kladou do rukou Panny Marie, aby s tím naložila ve prospěch duší, kterým to ona bude chtít přivlastnit.

Svatá Gertruda tak činila a když umírala, zlý duch jí posměšně říká: „Jak jsi byla pyšná a krutá sama k sobě. Je snad větší pýcha, než když někdo platí cizí dluhy a svoje nezaplatí? Odpykáš svou pýchu, budeš hořet v očištěnci a já se budu tvé pošetilosti smát.“ Ale v tom se jí ukázal Pán Ježíš, těšil ji a řekl: „Abys věděla, jak milá je mi tvá láska, kterou jsi prokázala ubohým duším v očištěnci, odpouštím ti v tomto okamžiku všechny tresty, které bys měla trpět v očištěnci. A poněvadž jsem ti slíbil, že ti stonásobně odměním vše, tedy rozmnožím bohatě tvoji slávu, a to pro lásku, s jakou jsi obětovala všechny svoje úkony na zadostiučinění mým milým duším v očištěnci.“

Zemřel šlechtic, otec jedné novicky, příbuzní prosili řeholní rodinu, aby se za jeho duši modlila. Svata Markéta Marie Alacoque byla právě novicmistrovou a horlivě se modlila za toho zemřelého. O několik dní později prosila dcera zemřelého znova o modlitbu. Světice však odpověděla: „Nermuťte se! Váš otec nám může svými modlitbami pomoci, nepotřebuje již naše modlitby.“ K tomu ještě dodala: „Zeptejte se své matky, jaký hodnotný čin vykonal váš otec před

svou smrtí. Tento dobrý skutek způsobil, že božský Soudce mu byl milosrdný.“ Dlouhou dobu se dcera nedověděla, jaký to byl dobrý skutek. Teprve když matka přišla do kláštera k slavnosti slibů, vypravovala: „Když mého manžela zaopatřovali, přišli lidé, kteří doprovázeli Svátost oltářní, až do světnice umírajícího. Mezi nimi byl také jistý řezník, který se skromně skryl v koutku světnice. Nemocný uviděl řezníka, zavolal ho laskavě, podal mu přátelsky ruku a prosil ho s pokorou u šlechticů nezvyklou za odpuštění; před nějakým časem ho totiž urazil několika hrubými slovy.“ Z toho dcera poznala, že světnice mluvila pravdu, a těšila se z blaženosti svého otce.

Bůh je spravedlivý. Když se jednou svatá Markéta modlila za dvě osoby vznešeného stavu, bylo jí zjeveno, že jedna z nich ještě několik let bude trpět v očistci, třebaže bylo za ni obětováno mnoho mší svatých. Proč ty mše svaté a modlitby nic nepomáhaly té zemřelé osobě? Za živa z nedostatku lásky poškodila několik rodin svých poddaných. Tito lidé teď byli tak chudí, že neměli, co by obětovali za blaho svých zemřelých. Proto Bůh ve své spravedlnosti všechny modlitby a mše svaté, které byly obětovány za onu bohatou paní, udělil těm chudým zemřelým.

Přímluvy

S našimi prosbami předstupme před věčného Boha a Pána života a s pokorou poprosme:

Za všechny, kteří nás předešli na věčnost se znamením víry; ať žijí ve tvé slávě.

Za oběti terorismu a zločinů; proměň jejich smrtelnou úzkost ve věčnou radost.

Za lidi, kteří žili a umírali opuštění; ať žijí v radostném společenství tvých svatých.

Za nás všechny; aby nám křestní znamení na duši nebylo k hanbě, ale k slávě.

Bože, tys připravil věčný domov pro všechny, které jsi stvořil. Tvůj Syn nás všechny vykoupil. Tvůj Duch nás všechny vede, sílí a posvěcuje. Buď ti za to chvála a dík na věky věků. – Amen.

Nebo:

Hospodin není Bohem mrtvých, ale živých. Obraťme se teď k němu a s důvěrou ho prosme nejen za zemřelé, ale i za sebe a za celý svět, a volejme:

Posiluj, Bože, naději všech, kdo vyznávají jméno tvého Syna.
Potěš slovem evangelia lidi, kteří neznají naději ve vzkříšení.

Pokoř ty, kdo ve světě zasévají nenávisť a rozpoutávají války, a zbav moci každého, kdo své zájmy prosazuje zabíjením.

Daruj všem zemřelým plnost života ve svém království.

Přijmi k sobě naše příbuzné a přátele, kteří šli s námi cestou života.

Daruj věčný život našim dobrodincům, kterým jsme zavázáni vděčností.

Přijmi do své slávy ty, od kterých jsme se učili a v jejichž práci pokračujeme.

Smiluj se nad zemřelými, kteří nikdy o tobě a tvé spáse neslyšeli.

Zahrň svou láskou ty zemřelé, na které již nikdo nevzpomíná.

Smiluj se nad těmi, kdo zemřeli bez smíření s lidmi i s tebou.

Podepři ty, kdo jsou blízko smrti, a zastaň se těch, kdo umírají bez naděje.

Potěš ty, kdo jsou zarmouceni smrtí svých blízkých.

Pamatuj na ty, kdo patřili do našeho farního společenství a v tomto roce překročili práh smrti.

Všem lidem dej prožít šťastný život a každému dej podíl na věčné spáse.

Nebeský Otče, vyslyš prosby přednesené ve jménu tvého milovaného Syna, který rozlomil pouta smrti a jako vítěz vystoupil z hrobu. On s tebou a Duchem svatým žije a kraluje na věky věků. - Amen.

Nebo:

Bože, tys neučinil smrt a netěší tě, když lidé umírají. Vyslyš prosby, které jsme přednesli s důvěrou ve tvou dobrotu. Tobě buď sláva na věky věků. Amen.

MODLITBA NAD DARY

Shlédni, Bože, na tyto dary a dej, ať naše účast na oběti tvého Syna vyprosí tvým zemřelým služebníkům a služebnicím odpuštění, aby měli plnou účast na jeho slávě a radovali se navěky v tvém království. Skrze Krista, našeho Pána. - Amen.

PREFACE 1. ZA ZEMŘELÉ

Zármutek a křesťanská naděje tváří v tvář smrti

V: Pán s vámi.

O: I s tebou.

V: Vzhůru srdce.

O: Máme je u Pána.

V: Vzdávajme díky Bohu, našemu Otcí.

O: Je to důstojné a spravedlivé.

Vpravdě je důstojné a spravedlivé, dobré a spasitelné, svatý Otče, všemohoucí, věčný Bože, abychom ti vždycky a všude vzdávali díky, skrze našeho Pána, Ježíše Krista. Neboť v něm nám zazářila naděje, že vstaneme z mrtvých: Nevyhnutelnost smrti nás sice skličuje, ale utěšuje nás zaslíbení

věčného života; vždyť život těch, kdo v tebe věří, nezaniká, ale ve smrti se naplňuje, a když se rozpadne naše pozemské obydlí, dostaneme u tebe domov věčný. A proto s andělskými sbory, které stojí u tvého trůnu a ustavičně ti slouží, a se všemi nebeskými zástupy zpíváme píseň o tvé slávě a voláme:

Svatý, svatý, svatý...

ANTIFONA K PŘIJÍMÁNÍ Jan 11,25-26

Já jsem vzkříšení a život, praví Pán; kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít, a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky.

MODLITBA PO PŘIJÍMÁNÍ

Slavili jsme, Bože, památku našeho vykoupení a prosíme tě: uveď své zemřelé služebníky a služebnice do místa věčného světla a pokoje. Skrze Krista, našeho Pána. – Amen.

K ZAMYŠLENÍ

Dnešní památka je velikonoční oslavou. Kristus totiž vstoupil do skutečnosti, která je nám nejvlastnější, totiž do naší smrti, a daroval nám život. Je pro nás šťastné vědět, že naše smrt, naše nicota, se stává prostorem pro nezměrný dar věčného života. Jeho jistý příslib už v sobě neseme! Z tohoto důvodu se dnešní liturgie celkově zaměřuje na naději, rodící se z velikonoční víry. Smrt zůstane temnou, vždy bude zápasem a agoníí i tajemstvím a nám se někdy zdá, že i jako křesťané zůstáváme pouze u tohoto smutného konstatování. Jako by nebylo daru Kristova vítězství. Památka věrných zemřelých nás díky Kristově smrti a vzkříšení uvádí do společenství s těmi, kteří prošli branou smrti, nejsou však mrtví, ale živí.